

РЕШЕНИЕ

№ 1134

гр. София, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20221100501325 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 17.11.2021 г., гр.д. 19208/21 г., СРС, 78 с-в осъжда ответника Д. ИВ. Б. да заплати на ищеца „И.-Т.“ ЕООД на основание чл. 357, ал. 1 КТ във вр. чл. 88, ал. 1 ЗЗД сумата от 50 270,59 лв., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 12.11.2019 г. до окончателното изплащане, отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 56 944,89 лв., отхвърля изцяло насрещния иск с правно основание чл. 357, ал. 1 от КТ във вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, предявен от ищеца Д. ИВ. Б. срещу ответника „И.-Т.“ ЕООД за сумата от 6 937,45 лв., като осъжда Д. ИВ. Б. да заплати на „И.-Т.“ ЕООД сумата от 4 306,09 лв. - деловодни разноски, а „И.-Т.“ ЕООД да заплати на Д. ИВ. Б. сумата от 294,92 лв. - разноски.

Срещу решението в частта, с която е уважен главният иск и е отхвърлен насрещният постъпва въззивна жалба от Д. ИВ. Б.. Счита, че постигнатата между страните спогодба е недействителна, защото съдържа недопустим отказ от права, включително право на иск и съдебен процес за дължими

вземания. Работодателят е неизправна страна по спогодбата поради неизплащане на цялата уговорена стойност, като необосновано прави удържки за осигуровки и данък. Иска се отмяна на решението в тази част и постановяване на друго, с което да се отхвърли главния и се уважи насрещния иск.

Въззиваемият „И.-Т.“ ЕООД оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените оплаквания в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Решението е изцяло валидно, а в обжалваната част е допустимо и правилно.

Предявени са главен иск с правно основание чл.357, ал.1 КТ вр. чл.88, ал.1 ЗЗД и насрещен иск с правно основание чл.357, ал.1 КТ вр. чл.79, ал.1 ЗЗД.

По главния иск с правно основание чл.357, ал.1 КТ вр. чл.88, ал.1 ЗЗД.

Трудовото правоотношение между страните по делото е прекратено на основание чл.128а, ал.3 КТ с влязла в сила заповед от 18.10.2018 г. на управителя при ищцовото дружество „И.-Т.“ ЕООД, връчена на същата дата лично на ответницата Д. ИВ. Б..

Със спогодба от 19.10.2018 г., страните по делото уреждат взаимоотношенията си във връзка с прекратяване на трудовия договор. Според чл.1.1 от спогодбата, ищецът дължи незабавно плащане на ответницата от 9 750 евро, след приспадане на дължимите вноски за обществено и здравно осигуряване и данък върху доходите. Три месеца след прекратяване на трудовото правоотношение дължи последващо плащане от 22 750 евро, след приспадане на обществено и здравно осигуряване и данък върху доходите. Тези платежи включват всички дължими възнаграждения, бонуси, обезщетения, подлежащи на възстановяване суми или други такива, свързани със съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение. Страните безусловно се съгласяват, че след изплащането, всички отношения между тях са окончателно уредени – чл.1.2 от спогодбата.

От своя страна, съгласно чл.1.3, ответницата се отказва от претенции срещу дружеството, включително за законност на заповедта за прекратяване, възстановяване на работа, обезщетение по чл.225, ал.1 КТ. В чл.1.4 отново е обективизиран неотменим и безусловен отказ на ответницата и опрощаване от нея относно всякакви други претенции спрямо работодателя, произтичащи или свързани с трудовото правоотношение. Клаузата на чл.1.5 квалифицира като неизпълнение от ответницата, предприемането на каквито и да било действия по оспорване, в това число по съдебен ред, на който и да бил аспект от взаимоотношенията им преди подписването, в какъвто случай служителят дължи незабавно възстановяване на полученото и работодателят не дължи изплащане на уговореното, като недължимо.

Неоснователно е възражението на ответницата за нищожност на спогодбата, която съдържа недопустим отказ от право, включително право на иск и справедлив съдебен процес. Съгласно чл.365, ал.1 ЗЗД с договора за спогодба страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Принципно и по арг. от чл.264, ал.1 ГПК, недопустим е отказът от бъдещи процесуални права и в частност предварителният отказ от правото на иск, предприет преди то да се е породило, проявило или възникнало. Този отказ от бъдещо право, касае материализирането му преди осъществяване на фактическия състав за поражение на съответното спорно накърнено материално или процесуално право в патримониума на неговия носител. Независимо от формата на предварителния отказ от права - опрощаване, отказ от право на иск, спогодба и други, трябва субективните права действително да са породени, а не бъдещи.

От друга страна, отказът от права винаги е конкретен, като лицето трябва изрично да ги индивидуализира по вид, обем и период. От значение е доколко отказът обхваща изцяло конкретно право или отказващият се запазва правото да претендират разликата над определен размер, дали се касае до обезщетение за вече проявили се вреди или за последващи, дали предмет на отказът са всички или част от претърпени вреди, доколко впоследствие се претендират други, различни от тях вреди или новонастъпили. В този смисъл с а ТР № 1/2016 от 30.01.2017 г. на ОСГТК на ВКС; решение № 43/15.03.2011г., т.д. 414/2010 г., ВКС, II т.о.; определение № 678/05.08.2015г.,

т.д. 1865/2014 Г., ВКС, I т.о.; както и определение № 811/29.10.2014 г., т.д. 991/2014 г., ВКС, I т.о.

В случая, чрез спогодбата от 19.10.2018г., страните по делото със взаимни отстъпки окончателно уреждат отношенията си по повод съществуването и прекратяването на трудовото им правоотношение, като само примерно е изброяването на произтичащите от него вземания за възнаграждения, бонуси, обезщетения, подлежащи на възстановяване суми или други такива. Обективираният в спогодбата отказ от бъдещи съдебни и извънсъдебни претенции касае именно тези права на вземания, които вече са били породени в правната сфера на ответницата към момента на волеизявлението. Отказът не я лишава от реализиране на невъзникнали права, което изключва хипотезата на чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Неоснователно е възражението по жалбата, че ищецът е неизправна страна по спогодбата, защото не бил изплатил изцяло уговореното поради извършени удържки за осигуровки и данък, което изключвало правото да развали спогодбата. От представените платежни документи и съдебно-счетоводната експертиза се установява, че в изпълнение на спогодбата, ищецът включва във ведомостите през периода от м. 09.2018г. до последния отработен месец и изплаща по банков път на ответницата сумата 50 270,59 лв. Тази стойност включва трудово възнаграждение и бонус, както и обезщетения по чл.224, ал.1 КТ, чл.220 КТ и чл.222, ал.1 КТ. Направени са удържки за ДОО, ДЗПО, ЗО, ОВ, ДОД и дебитна карта общо за 7 879,53 лв. Въззивният съд намира, че в съответствие с нормативната уредба, установената съдебна и работодателска практика, а също и изричната уговорка по чл.1.1 от спогодбата, ответникът изплаща нетната стойност на трудово възнаграждение и обезщетения по Кодекса на труда. Затова извършените съответни удържки за осигуровки и данък не налагат извод да е неизправна или недобросъвестна страна по спогодбата.

Безспорно е между страните, че няколко месеца след прекратяване на правоотношението, настоящата ответницата инициира исково производство пред съд в гр. Римини, Република Италия, срещу работодателя за установяване симулативност на трудовото им правоотношение. След като предмет на повдигнатия съдебен спор е валидността на трудовото правоотношение, от което произтичат правата, предмет на спогодбата, вече

възникнали по време на нейното подписване, ответницата нарушава ограниченията на чл.1.2 – чл.1.5 от спогодбата да не предявява за в бъдеще подобни претенции.

Поради виновното и пълно неизпълнение от ответницата на поетото единствено насрещно задължение по спогодбата за въздържане от бъдещи претенции, ищецът разполага с предвидената възможност в чл.87, ал.2, предл.1 ЗЗД да заяви с исковата молба и без срок, че разваля спогодбата. На основание чл.88, ал.1 ЗЗД има право да търси възстановяване на изплатените 50 270,59 лв. Главният иск до този размер е основателен.

По насрещния иск с правно основание чл.357, ал.1 КТ вр. чл.79, ал.1 ЗЗД.

Предвид развалянето на спогодбата, служителят не може да черпи права от нея въз основа на собствената си неизправност. Отделно, клаузата на чл.1.5 от спогодбата ясно регламентира последиците за служителя при неизпълнение, свързани с връщане на полученото и задържане на дължимото от работодателя. Наред с всичко, както вече се посочи, неизплатеният остатък обхваща удържки за осигуровки и данък, начислени върху изплатените трудови възнаграждения и обезщетения, т.е. няма неизправност на работодателя. Насрещният иск за сумата 6 937,45 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.2 ГПК следва да се потвърди в частта, с която е уважен главният иск и е отхвърлен насрещният.

Решението в останалата част, с която отчасти е отхвърлен главният иск, като необжалвано е влязло в сила.

Въззиваемият пред настоящата инстанция реализира разноски за 2 688 лв. – платено в брой възнаграждение за един адвокат, които се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 17.11.2021 г., гр.д. 19208/21 г., СРС, 78 с-в в частта, с която се осъжда ответника Д. ИВ. Б. да заплати на ищеца „И.-Т.“

ЕООД на основание чл. 357, ал. 1 КТ във вр. чл. 88, ал. 1 ЗЗД сумата от 50 270,59 лв., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 12.11.2019 г. до окончателното изплащане и отхвърля изцяло насрещния иск с правно основание чл. 357, ал. 1 от КТ във вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, предявен от ищеца Д. ИВ. Б. срещу ответника „И.-Т.“ ЕООД за сумата от 6 937,45 лв.

ОСЪЖДА Д. ИВ. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, ул. „****“ да заплати на „И.-Т.“ ЕООД, със седалище: гр. София, район „****“, ул. **** № 6-8 сумата 2 688 лв. – разноси за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването на преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____